

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orice corespondență pentru redacție sau
administrație se va adresa :

PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR :

GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an 8 Lei

pe șase luni . . . 4 „

Prețul anunțurilor, inserțiilor și recla-
melor, după învoială.

PANAMAUA DE LA FINANȚE

D. Costinescu : Intinde bine, domnule Sturdza ; trebuie o mușama mai mare că nu încap toți subț ea !

SPIRIT PARISIAN

Amicul meu poetul Teleor, zis și «Țața», are o inocentă manie : nu dă mâna cu nimeni. Lui Teleor, pasă-mi-te, 'i e frică să nu se molipsească de vre-o boală microbiană.

Ei bine, m'am hotărât să imitez și eu pe Teleor : nu voi da mâna cu nimeni. Cu totul însă pentru alte motive.

Nu voi da mâna, căci — în urma drăciei aștiea de la finanțe — am ajuns să nu mai știu cine-i om onest și cine nu.

Da-i mâna azi cu un om, pe care timp de zece-două-zeci de ani te-ai deprins să-l stimezi —, bei un țap cu el la Berăria Cooperativa, și îl auzi cum îți spune :

— Popescu ? Un escroc monșer !... Vasilescu ? Un bețiv ordinar !... Ionescu ? O secătură !...

Și te desparti de omul pe care te-ai deprins să-l stimezi timp de zece-două-zeci de ani, te desparti pismuind situațiunea înaltă la care a ajuns el prin muncă și probitate și care-i dă dreptul să vorbească așa de sus cu alții și să-i judece cu atita severitate.

... A doua-zi, citești în gazetă că fericitul și moralistul cu care ai băut țapul și pe care-l învidieai a fost de pus la Văcărești, implicat în escrocheriile de la finanțe !

Așa fiind, spuneiți dacă n'am dreptate eu să mă decid a nu mai da mâna cu nimeni, pînă nu s'o termina această afacere, care amenință să nu se mai termine ca un adevărat basmu cu «cocoșelu» roșiū ?

* * *

Reflecția unui calamburist :

— De ce s'a sinucis Măcărescu ? Pentru-că, după ce a fost Măgărescu, se temea să nu devie Văcărescu.

* * *

La o sindrofie, între două cucoane :

— Băiatul meu a tras sorți eri.

— Vai de mine, soro, și cîți ani a fost condamnat ?

— Nu soro, a tras sorți la armată !

— A, pardon, credeam că la finanțe...

* * *

Este sezonul balurilor. Recomandăm organizatorilor de baluri să

puie pe afișe următoarea reclamă și pot fi siguri de succes :

«Mare tombolă à la Parisianu. — Toate numerile ies cîștigătoare».

* * *

La Curtea cu jurați.

Președintele. — Acuzat, ai mai fost condamnat ?

Inculpatul. — Nici o-dată, domnule președinte.

Președintele. — Cu ce te ocupai ?

Inculpatul. — Am fost funcționar la ministerul de finanțe.

Procurorul. — (vehement :) Prin urmare vedeți, domnilor jurați, ce antecedente detestabile a avut acuzatul, și deci cer maximul pedepsei !

* * *

Ziarele cotidiene povestesc că unii din funcționarii cu musca pe căciulă făceau pe galanții și ofereau damelor lor drept cadouri... titluri de rentă amortibilă.

Se zice că una dintre aceste dame, căreia o amică îi făcea într'o zi confidențe sentimentale, a spus :

— Dragă, și eu am un amor...

— Un amor nebun ?

— Nu, un amor...tishment !

* * *

O cugetare :

Une-ori renta romînă era *al pari*. De cele mai multe ori, însă, era sau *Al Pari... sianu*, sau *Al... bahary*.

TARASCON.

O GAZETĂ ENERGICĂ

Ori-cît am fi de supărați, cînd răsare «Steaua Olteniei» ne înseninăm numai de cit.

«Steaua Olteniei», v'aduceți aminte, este un ziar care apare în Craiova sub direcțiunea d-lui Aurel S. Geblescu, căruia adversarii săi politici, invidioși și pătimași, îi mai zic și Blegescu.

Ceea-ce ne place în special la «Steaua Olteniei» este energia, vigoarea stilului său.

Să te ferească Dumnezeu, cititorule, să te combată «Steaua Olteniei». Dacă ai greșit cu ceva care să atragă asupra ți minia valorosului ziar craiovean, mai bine spînzură-te de cit să aștepti să te înțepe d-nu Blegescu cu penița condeului d-sale.

Iată, de pildă, cum îl combate «Steaua Olteniei» pe d. deputat Diamandy :

«Un tip puturos și care răspunde la numele de Diamandy cu barbă și păr galben, care pozitiv trebuie să fie vre-un ovrei, gregotei parvenit, și-a permis în plină ca-

meră să atace pe un om care nu se putea apăra în acele momente, zicem să atace pe un d-nu Geblescu cu calificative mincinoase adică că : «un domn Geblescu care a fost 15 ani student în drept la Paris și a cerut în o librărie dreptul civil francez ilustrat, a fost în alegerea de la Romanai șef de bătăuș și a amenințat cu moartea pe d-nu Romanescu».

Dar d. Diamandy n'a scăpat numai cu atit. Cele de mai sus sunt numai niște tachinări amicale pe lingă cele ce urmează :

«Răspundem acestui parvenit Diamandy că : tot cea ce a avansat, sunt numai infame minciuni și infame calomni, capabil numai de a escroca cuvintele, de a minși ca un laș, denaturînd, sau mai bine zis spunînd adevărate minciuni de cit ceea ce a spus un om».

Pentru ca să nu credeți că acestea sunt singurele mostre de stilul energic în care e scrisă «Steaua Olteniei», mai cităm o informație care începe ast-fel :

«O lichea de avocat, care răspunde la numele de Nae Tomescu și a permis într'un proces la tribunal să fie necuviincios la adresa d-lui Aurel Geblescu».

Și mai departe «Steaua Olteniei» a daogă :

«Ei bine, somăm pe acest d-n avocat Tomescu, să-și pue botnița la trincănea, căci la din contră 'l vom lua mai rău la scărmaneală. — Ori-cine și va permite în acest puturos proces să atace pe d. Aurel Geblescu va fi zdravăn tras la răspundere».

În fine, o altă informațiune din eminentul ziar are următorul început :

«Un păcătos de pretins ziarist care răspunde la numele de Olteanu și-a permis să facă pe d. Aurel Geblescu bătăuși în pamphletul «Voința Craiovei» !

... Să nu-ți mai eî altă dată nasul la purtare Bortene, căci altă dată vom fi mai energici cu tine, te vom face să înțelegi că politica trebuie să se facă în mod cinstit, nu phevănesc».

Bietul d-nu Olteanu, o să fie lată cînd «Steaua Olteniei» se va decide să fie și «mai energică». Sfătuim pe d. Olteanu să-și asigure familia la Dacia.

COCO.

MOARTEA MORTILOR

Citim în ziarul «Adevărul» :

«Wiener Journal primește știrea că într'o săptămînă **au murit 14.000 de morți** din pricina ciumei în India».

Sunt siguri confrății de la «Adevărul» că toți acești morți au murit ? Să cerce-teze bine, căci se poate întimpla ca printre cei 14.000 de morți să se găsească unii sănătoși iar alții numai răniți. Pentru că dacă sunt morți cari mor, de ce n'ar fi și cadavre cari trăesc ?

UNIVERSITATEA DIN HOMORICIU

D. I. Kalinderu a înființat teatre la Cocioc și în alte sate, cu intenția laudabilă de a vindeca pe țărani, prin influența bine-făcătoare a artei dramatice, de pelagră, alcoolism, mizerie, arendași exploatare, zapcii abuzivi și alte flagele cari bîntuc populația rurală.

Inițiativa luată de onor. d. Kalinderu a făcut progrese uriașe.

În adevăr, ne-a căzut în mîini o adresă tipărită din care reproducem începutul:

Domnule,

«Banca Cooperativă «Homoriciu - Prahova», înființată în această comună în anul 1901, a prevăzut în statutele sale ca să susție, după puterea sa, o nouă instituție pentru instruirea sateanului, numind-o Universitatea rurală Homoriciu-Prahova».

Adresa aceasta este semnată: «Director Pr. Ion I. Costeanu, secretar Pl. Morcovescu.»

Nici numele d-lui Morcovescu, nici al comunei Homoriciu, ambele predestinate a intra în domeniul humoristicii, nu ne vor împiedica să admirăm ideea măreață a înființării de Universități la sate.

Ba încă mergem mai departe și zicem că întii trebuiesc înființate la sate Universități și apoi Teatre; căci numai absolvind studiile universitare, țărani vor putea să guste mai cu pricepere operele lui Shakespeare și Molière cu cari vrea să-i hrănească d. Kalinderu.

Pînă acum în satele noastre, vai, un singur om avea o licență: circiumarul, și aia era o licență de băuturi spirtoase. În curînd însă, toți țărani romîni vor trebui să fie licențiați în drept, filozofie, matematici, etc. De alt-minteri, crearea Universității din Homoriciu credem că e în legătură cu noua lege a d-lui Lascăr pentru reforma poliției, lege care, după cum se știe, cere gardiștilor de noapte să poseadă diploma de doctor în drept.

Ca mîine o să citim în vr'o gazetă din București:

«Eri lelea Safta și-a susținut ultimul examen de doctorat în medicină la Universitatea din Homoriciu-Prahova. Subiectul tezei a fost: «Descintecul de vătămătură și efectele oblojelel cu sînge de nouă frați și scuipat de muscă văduvă.» Baba Marghioala, eminenta decană a facultății de

medicină de la numita Universitate, a felicitat călduros pe noua doctoreasă.»

Sau:

«Domnu Ispas Făcăleț a început predarea abecedarului la facultatea de litere de la Universitatea din Homoriciu.»

Sau, în fine:

«Studentul universitar Neacșu Buturugă, care e d'abia în vîrstă de 49 de ani neimpliniți, a depus *magna cum laude* examenul anului al doilea la facultatea de matematici din Homoriciu. Tînărul Neacșu Buturugă a înnumărat fără să se încurce de cit de cinei ori pînă la o sută, ceea-ce a stîrnit admirația comisiunii examinatoare. D. Buturugă este fiul d-lui Pafnutie Buturugă, pîrcovnicul bisericii Homoriciu și decanul facultății de teologie din aceeași localitate.»

Dacă soarta țărănimei noastre nu se va îmbunătăți nici prin înființare de Universități, cam greu să se găsească altă soluție chestiunilor rurale cari preocupă pe întreaga democrație romîna.

Kiriac Napadarjan.

Ultima oră. În momentul de a pune ziarul sub presă, aflăm că, cedînd insistențelor d-lui Kalinderu, Coquelin-Ainé va da o serie de reprezentațiuni la Teatrul sătesc din Cocioc, cu prețuri reduse: 30 bani fotoliu de orchestră, 15 bani stal II și trei ouă stalul al treilea.

K. N.

COPII D-LUI DOCTOR

D-l doctor are patru copii: o fetiță și trei băieți, toți mici și deștepți. Copiii aceștia nu se joacă nici cu păpuși, nici de-a-v'ați-ascuns, nici de-a-caii, etc. Ei se joacă numai de-a doctoru și bolnavu. Ce vrei? aii cui semăna! Dar în jocul lor găsești atîta umor, că Molière, de i-ar fi văzut, și-ar fi rupt pana 'n două.

Iată pe Romulică bolnav.

D-l dr. Cantacuzino (Remică) intră grăbit cu un aer de savantlic.

— Ce ai, tinere?

— Capu, pieptu, doctore, căldură... uf!.. mor!..

— Nu e nimic, liniștește. Ai mai chemat pe cine-va?

— Da, pe Buicliu și pe Herăscu.

— Foarte bine. Vom face un consult.

În momentul acesta apar cei-lalți doi doctori:

— Bonjur, colega!

— Salvé!

— Servus, colega!

— Ce crezi că are?, întrebă Buicliu (Jenică) pe Cantacuzino.

— Nimic grav, o simplă apoplexie!

— Cu siguranță, — intervine Herăscu

(Sașuca)—cunosc eu pe acest pacient: de vr'o două luni zace de apoplexie!

Încep apoi următoarea discuție:

Buicliu. — În orî-ce caz, să-l constatăm. Fii bun, colega, caută-i pulsul.

Cantacuzino. — Imediat. Să aduc termometrul. (scoate termometrul din toc și-l pune 'n mîna pacientului; apoi după cite-va secunde i-l ia și-l privește grav:) A, pulsul normal, 37 grade pe minut! Luați-i temperatura.

Herăscu. — Neapărat, (aduce un ceas de masă, i-l pune la subțioră și-l scoate repede:) Grav, grav, asta mă îngrijește, 6 secunde căldură! — ce e de făcut?

Buicliu. — Vă rog, colega, constatați-i plămînul și ficatul, căci eu o să-i fac analiza sîrei spinăre.

Aferați, fie-care își face datoria.

Cantacuzino își lipește urechea de pîntecel bolnavului:

— Ficatul respiră de minune, e sănătos.

Herăscu pipăie cu degetul pieptul pacientului:

— Pieptul circulă neregulat, e atins în partea dinspre osul frontal.

Buicliu. — Ah, sunt disperat, nu vom putea stabili diagnosticul. Ultima încercare: vedeți-i repede vena stomacală și calcaneul.

Cantacuzino. — (pipăind fruntea pacientului) Vena stomacală s'a atrofiat! Uite-o ce mare e! S'a atrofiat!

Herăscu. — (stringind între degete nasul bolnavului) Sacr-non! calcaneul arde!.. i s'a aprins calcaneul!.. aduceți repede clistitul!

Buicliu. — Nu trebuie clistir. (către pacient) Scoate limba.

Herăscu. — (tremurînd de spaimă) Pentru Dumnezeu, doctore, are spută pe limbă!!

Cantacuzino. — Da, da. (către bolnav) Cască gura.

Buicliu. — (grav, arătînd cu degetul observați bine în fundul gurei: coccisul s'a inflamăat...)

Herăscu. — (exasperat, întinzînd mîinile 'n lături) Atunci... nu ne-a rămas alt-ceva de făcut de cît autopsie. Fără autopsie, pacientul e pierdut, e pierdut.

Delahă

UNA BUNĂ

Am povestit, într'unul din numele «Zeflemelei», cum un ziar trimes la Sinaia răposatului mareșal Filipescu, s'a întors înapoi la București cu următoarea mențiune scrisă de factorul poștal: «Decedat fără ași lăsa adresa.»

Iată una și mai genială:

Un exemplar din revista «Foia Populară» expediat unei domnișoare din București, a fost înapoiat la redacție cu următoarea inscripție.

«Adresanta refuză primirea spunînd că este Decedată.» «C. I. Mănescu.»

FABULE DE ACTUALITATE

LEUL ȘI COCOȘUL

Odat' un Leu mareț
Privea cu mult dispreț
Pe un Cocoș umil.
Și-i zise: — «Imbecil!
«Și-am dreptu-asa să-ți zic,
«Căci pe cât ești de mic,
«Atît sunt eu de mare;
«C'o singură suflare
«Eu pot să te suprim.
«Sunt mare și sublim,
«Căci dup'a firei lege
«Peste-animale's rege!»

— «Dă-mi voe ca să-ți strig
«Un simplu cutcurig»
Cocoșu-atunci îi zice:
«Zău, prea te crezi, amice,
«Prea mîndru-i al tău gest.
«Eü, biet cocoș modest,
«Creiat de Dumnezeuü
«Vasal al tău, o Leü,
«Știu a mă 'nnălța
«Mai sus ca Dumneata!»

— «Auzi cocoș mișel!»

— «Ei, da, un cocoșel
«Azi face — jur pe zei! —
«Cit două-zeci de lei!».

Coricopol

MINISTRUL INSTRUCȚIEI ȘI D. HARET

Intr'unul din numerile trecute ale
ziarului «L'Indépendance Roumaine» se
putea citi următoarele rînduri:

«Ministrul instrucțiunii publice și al cul-
telor exprimă prin «Monitorul Oficial» cele
mai vii mulțumiri ale sale d-lui Spiru
Haret, ministrul instrucțiunii și al cultelor,
care a dat 100 lei pentru școala din Li-
pia, județul Buzău».

E foarte natural ca un ministru liberal
să aibă solitudinea pentru o comună ca
Lipia, care, prin reputația-i legendară,
se poate considera ca leagănul colecti-
vității.

Ceea ce-i nostim însă, și ne surprinde
puțin, e că d. Spiru Haret a exprimat
mulțumiri... d-lui Spiru Haret.

Ne închipuim scena care a avut loc.
D. Haret instalat înaintea biuroului
d-sale spune aprodului:

— Roagă pe d. Haret să intre, îl pot-
tește d. ministru al instrucției.

Apoi, tot d. Haret eșind afară și re-
intrînd:

— Vă salut Excelență, de ce m'ați
chemat?

— Ca să te felicit pentru sentimentele
d-tale generoase! răspunde tot d. Haret.

— D-le ministru, atîta bunătate mă
confundă... replică acelaș d. Haret.

— Ești un filantrop, d-le Haret.
— Sunteți un ministru admirabil, d-le
Haret.

Și, zicînd aceste cuvinte, de sigur, d.
Spiru Haret și a luat cu mîna dreaptă
mîna stîngă și 'și-a strîns-o cu o căldură
de a cărei sinceritate nu ne îndoim.

...Citînd informațiunea din «L'Indé-
pendance», multă lume o să creadă că
d. Haret este un soiu de om cu două
capete, un fel de Dodica și Rodica, de
aceea ne-am crezut datori să reconstituim
șcena cu mulțumirile ce a bine-voit să-și
adreseze ministrul instrucției sie însuși.

Șandernagor.

MARTORUL BURĂH CAHANĂ

Burăh Cahana, venit mai acum un sfert
de secol din Galiția, a fost chemat să de-
pue ca martor într-un proces de înșelătorie.

Judecătorul. — D-voastră sunteți Burăh
Cahana?

Burăh. — Mă rog... și pînă ce?

Judecătorul. — D-ta ai să răspunzi, nu
să și întrebî. D-voastră sunteți Burăh Ca-
hana, domiciliat în strada...

Burăh, tăindu-i vorba: — ... Burăției. Iu
sînt.

Judecătorul. — De cîți ani sunteți?

Burăh. — În Rumunia?

Judecătorul, plictisit: — Ce vîrstă aveți?

Martorul Burăh Cahana lasă capul pe
piept, începe să miște buzele, fără ca să
răspundă.

Judecătorul, luîndu-se de pe înfățișare:
— Vr'o cincî-zeci și șeșase de ani?

Burăh, păstrînd aceeași poză, începe să-și
miște și degetele.

Judecătorul, către grefier: — În vîrstă
de cincî-zeci și șeșase ani.

Burăh, care s'a îndreptat brusc: — Fără
opt!

Judecătorul. — Atunci, de ce tacî cînd
te întreb?

Burăh. — Făciam sîchiteală cîți am să
am piste două-zeci și cincî de ani.

Judecătorul, către grefier: Burăh Cahana,
în vîrstă de patru-zeci și opt ani.

Burăh. — Ai! ai! Domili jidichitor ați
pus dibîndă!... Patru-zeci și șeșasi... Iu ștu
mai bini di chit dimita.

Judecătorul. — Eü știu că, scăzînd opt
din cincî-zeci și șeșase, rămîn patru-zeci și
opt.

Burăh. — Domili jidichitor, dof ani am
fost la spital.

Judecătorul, surizînd: — Bine... bine;
dar n'ai trăit?

Burăh (supărat): — Așa si triști dimita
toată viați cum am triit iu acolo!

D. judecător se face roșu de mînie, e
gata... cînd d. avocat al părții în favoarea
căreia erea chemat să depue ovreiu, inter-
vine.

D-nealui, argumentînd strîns ca o piesă
de cincî franci — cît fusese plătit — arată,
convinge pe onorabilul d. judecător, că
martorul Burăh Cahana a voit să zică: Să

te ferească D-zeü, toată viața d-tale, de
așa trai. Și că numai datorită accentului
și nepriceperii limbei ruminești...

Judecătorul, intrerupîndu-l: — Burăh
Cahana, cu ce vă ocupați?

Burăh — Chimorț.

D. judecător se uită lung, îl măsoară de
sus pînă jos, pare că n'a priceput, căci
bolborosește surprins. Cu morții!

Judecătorul, către grefier: — De me-
serie cioclu.

Cînd a auzit că-i făcut cioclu, ovreiu să
sbîrlește ca un giscan îndopat, corpu-i tot
par'că se frînge în bucăți, brațele-i bate
aerul ca la cei trăsniți de curentele elec-
trice... se apleacă înainte, se uită dispre-
țuitor, iarăși se îndreaptă...

Burăh. — Ciocli?... iu ciocli?... Dar am
îngropat pi tati-tiu, pi mam-ti?... am să ti
îngropi pi tine, ha!... Oi! oi! blîstem!...
blîstem și prafă să si aliagă di capă al vo-
stru!... Iu am spus, domili avocat știți bine,
iu sînt nighistor... Iu plitesc patenti, pli-
tesc bir, plitesc taxă la haham... iu nu sînt
mofluz!

Cei de față au rămas înmărmuriți de a-
tîta îndrăzneală; acelaș avocat voește iarăși
să intervie. D. judecător, ca să isprăvească
o dată, îi tae vorba, adresîndu-se grefierului:

— Să se amendeze cu 10 franci și să
se cheme martorul următor.

Burăh, care s'a înțeleștat cu mîinele de
bară: — Ai! ai! Să plitesc iu zeci franci!
Crezi dimita că iu sunt așa prost (arătînd
spre avocat). Are să plitească dimialui...
care m'a adus aci și mi-ai spus că 'mî dai
cinci franci ea să zic cum m'a învățat iel.
(către judecător) Mî rog, ci sint iu di vină
dacă mi întrebî? Intrebă si ai să vezi,
ari să vazi și domili avocat că am să zic
întocmai; iu sint un om di onoare! D-ta
crezi că asta-i sîchiteală, să ei cincî și dai
înapoi zeci? Atîta rău!

Unul din sală. — Nu 'ți fie frică jupîne;
aü să 'ți pue secestru pe marfă!

Burăh, întorcîndu-se spre partea de unde
a pornit amenințarea: — Sîchestrî... hi!
sîchestrî!! Ci prost iești tu, moi goi! Iu
ai să plecî la Americhi și ai să treci toată
marfa pi numele la balabustă. (mîngîndu-și
barba) Iu nu sint un fraudulos; atîta si
trăestî tu...

— Aprodul, la un semn al judecătorului,
ia de braț pe martorul Burăh Cahana și
il dă afară.

Procesul s'a continuat cu chemarea mar-
torului următor.

Nae D. Țăranu.

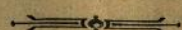
DIALOG STUPID

— Știi că l'a arestat și pe Rafael Balli,
ca amestecat în afacerea de la finanțe.

— Rafael... acelaș nume ca marele
pictor.

— Pictorian... vrei să zici.

— Tacă 'ți gura, astea's Balli...verne.

COMPĂTIMIRE

In colțul uliței, bătrînul și girbovitul castangiu,
In nopțile de iarnă, veșnic stă zgrebuit în vechia-i țoală;
Iar pe mașina cu castane, fanarul cu lumină pală,
Pare o candelă pe ducă; și 'n jur atita-i de pustiū!...

Depart, bate miezul nopții; gardiștii fluieră a-lene.
Moșneagul moțae pe scaun. Cu părul lui de vremi albit,
Cu felinarul lingă dînsul, acest bătrîn nenorocit,
Imi pare-un om din alte stere, un venerabil Diogene.

Tirziū moșneagul se deșteaptă; fanarul e în agonie,
Sărmanul n'a vîndut nimica... Ce rece-i ceața dimineții!
In ochii-i stinși, e zugrăvită, toată amărăciunea vieții...
Ah! să mă duc să-i fac safteaua! dar... o fi dînd pe datorie?...

Victor.

HAVRA DE LA OBOR

Tărăboi mare la Obor, ce crezi!...
Un ovrei, dom'le, țipă din toate băerile
inimei de par'că-i havra ovreiască...
Și'n vremea asta trage de-o lădiță pe
care un țaran nu vrea s'o lase cu nici
un preț...

Amîndoi trag de ea și strigă într'una:
— E la iu!...
— Ba'i a mea!

Și iar trag... Și ovreiu țipă... Și lumea
se adună, curioasă cum e de felul ei...

Hop! Na că romînul scapă lădița și
cvreiu cade cît colo cu ea peste el.

— Ghevald!... strigă ovreiu vătîndu-se
a pietre seci... M'ai omorît tilhăroi ce ești!..

Dar nu se lasă de lădiță, pe care ro-
mînul o înhață de căpătiul cel-l'alt... și
trage... trage și romînul, ș'amîndoi trag...
și iar gură, tărăboi...

Alcargă și «sticleții», pardon vardiștii..

— Ce e?.. Ce e?.. se restesc d-nealor
cu «otoritate».

Dar ovreiu și romînul, «n'aude-n'a
vede»...

— E la iu!.. strigă unul.

— Ba e a mea!.. răcnește cel-l'alt..

Să scoți de la ei mai mult, pace!..

Geaba «otoritatea» să'ncearcă să pri-
ceapă cevașilea, nici boabă...

Ceea ce, văzînd și văzînd, să'nțelege
că'n cele din urmă, «forția publică» a zis
cu «otoritate»:

— Ha! la secție...

— Ha!... zise rumînu...

— Merg și pi secție... strigă ovreiu...
Ce crezi chi la mine frichi?... Di ci si nu
merg, ha?... lu zînt Ștrul, mo'i!.. Știi tu
cîni ești la iu. Tatî di pi mamî, di pi sorî
al lu tatî moș, di pi ea ai fost rabin, ha!..
Merg și pi secții și dînchili di secții...

— Bine, bine, da lasă lada, zise rumînu..

Ci si las, cum si las. Ladî e al miu...
Pri legi miu che e la iu... Ai dat purale..
Lasî ladî ta...

— Ba pof'tă'n cuî, jupine, lada e a mea.

— Al miu...

— Destulă vorbă!... strigă «otoritatea
publică», scurt mișcarea și la secție... Un,
două!... «Maarș!»...

Și'i pornesc într'un zgomot curat ovreesc..

Nici ovreiu nici romînul nu lasă lada..
Trag mereu... și se ceartă numărul *ainț*...

Curioșii fac haz... Ba bin'că nu...

Și, tot trăgînd de ladă, intră pe ușa
secției de la Obor...

Dar ce bazaconie mai e și asta?... in-
trebă comisarul văzînd pe cei doi comba-
tanți cum țipă și întînd de ladă...

— Stați la un loc...

— Ci si stai, mi rog!.. Si lasi ladî și
pi urmî stai!... strigă Ștrul.

Și trage!..

— Ei, drăcia dracului; dar cum s'o las
dacă e a mea? zice rumînul...

— Și trage!..

— A cui e lada?.. Sfirșiți odată!..

— A mea, d-le comisar, vaî de mine...

A cui să fie, Doamne iartă-mă...

— Adichitili ai fost!.. strigă Ștrul...
Acum ești al miu.

— Cum e a d-tale? întrebă comisarul.

— Stai si vezi!... zice ovreiu. Erai pi
linghi Cîrnichi. Venea pi Bichirești. Pi
drîm, iachi și rimîni isti cu ladî pi spi-
nari. — «Bunî ziu!» zici, — lu zic: «Bunî
ziu!» — «Pi Bichirești?» zici. — «Pi Bichi-
rești!» zic iu. — «Mergim și unt și alti!»
zici el. — «Bini!» zic iu.

— Și n'am mers?

— Zic și zo, ia... Da pi drum zici:
«Știi ci jupin?» — «Ci si știi mi rog?»
zic iu. — «Iu mergi pi Bichirești si vinzi
chimesili și minteneli astî!» zici el.

Spuneam adevărul.

— P'urmî zici: «Știi ci ai ghîndit iu?
Chimpîri la miî pi jumitati preț și iu nu
mai mergi pi Bichirești..

— Și nu 'mi-ai dat nici pe sfert...

— «Dachi puștești,» țî-am spus!... Și la-
tîni primit...

— O să-ți spuî eu de ce...

— I-ai dat purale și el ai dat ladî la iu...
Pi urmî la el ai zis: «Știi ci?... Merg și
iu pi Bichirești!... Ai si chimpîri civaa...»
și ai mers... El cu muini la spați fluirînd...
Iu cu ladî la spinari, d'abia umblind, și
plin di nădusalt și ghi-ghifînd. Chînd si
intri pi Bichirești, zici: «Știi ci, jupini».

«Ci si știi? zic iu... — Ai ghîndit, si daî
ladî înapoi!» zici el.

— Să'țelege... Îți făcusem bine... Ți-era
frig, tremurâ, mi ai făcut milă și mi-am
zis: «Să'i daî lada, să se încălziască

bietul... «creștin»... și țî-a prins bine că
ai înađușit...

— Nici acumî nu mai pot!..

— Vezi!..

Toată lumea ride.

— Care va să zică n'ai vîndut lada?
întrebă comisarul.

— Ferească D-zeu, cucoane... Ia uită-te
și d-ta...

Și desfăcu lada pe care ovreiu d'abia
o lăsase jos... Să'nțelege, ne mai puțînd
s'o ție...

— Spune și d-ta, — urmează romînul, —
puteam să'i daî eu cămășile și mintenele
astea de sute de lei p'un pol de parale...

— Le-ai dat!.. strigă Ștrul.

— Ba am vrut să te păcălesc nițel...
'Mi era greū cu lada 'n spinare și m'am
gîndit că n'ar fi greū să mi-o duci tu
pînă la București...

— Tilhăroi!... strigă Ștrul.

Și să moară bietul ovrei de necaz și
mai multe nu...

Lumea ride, iar comisarul dă lada înapoi
romînului care dă înapoi polul ovreiuului.

— Si ti ia naiba!.. strigă Ștrul luînd'o
la sănătoasa, după ce puse polu în punga
din sin... 'Mi-ai rupt șalili cu ladî al tîu...
Ai vei!.. Si mai puștești și alti dati!..
Ti rog si mai puștești!.. Ai vei!.. Și
fuge și acuși bietul ovrei...

Taman Lapont

O COMPARAȚIE

Intre gazete și muște sunt asemănări și
deosebiri.

Gazetele ca și muștele bizte, însă muș-
tele mor iarna iar gazetele vara.

Numărul pe luna curentă din

REVISTA TEATRELOR

Director: Ioan I. Livescu

Coprinde un sumar bogat și frumoase ilus-
trațiuni.

INTERVIEW CU PRINȚESA LUISA

Nu știu care o fi opinia dumnea-voastră,
iubiți cititori, asupra aventurii prințesei moș-
tenitoare a Saxoniei; pe mine unul vă de-
clar că mă amuză grovaz amănuntele pe
care ziarele așa zise serioase se întrec a le
da publicității.

Așa, nu mai departe de cît zilele trecute,
citiu într'o asemenea gazetă că prințesa
Luisa ar fi declarat, unu îndrăsneț reporter
neamț, care a isbutit s'o interveveze, cu
privire la cauzele cari au împins-o să fugă
de sub acoperișul conjugal, următoarele:

— «Intre mine și soțul meu era o pră-
pastie pe care dînsul s'a căsnit în zadar,
timp de 11 ani, s'o umple. Atunci a venit
Giron, și...».

Restul îl știți.

B.

TELEFONUL „ZEFLEMELEI“

Victor. — Pentru un moment, cu părere de
rău, imposibil să vă realizăm dorința.

PESCARIÎ ŞI CIORILE

Fluer'a pustiu pescarii: — 1)

— Fi...i...i... a inghetat

Marea şi acum ioc plească

De vinat.

— Ci...i...ir — Un stol de cioare

Se sfădesc să 'şi împărtaşcă

Un puî mort pe mal. Ce masă

Boierească!

— Fiù-fiù-fii... da'ce spurcate's,

Zic pescarii, cum pot oare

Să mănince-un stîrv? — Da'cum nu?

Zi-le cioare!

— 'l-i-ra... cum put a peşte,

Zice un cioroi sătul

— Zi-i pescar la spurcăciune

Şi-i destul.

Morală

Înţeleg'o şi o inghită

Cei cu musca pe căciulă

Şi... să erte dacă sare

Nu-i destulă.

Constanţa, Ianuarie 1903.

Heana.

EXPLORAREA SUBSOLULUI UMAN

Un amic ne-a trimis un exemplar din «Calendarul gospodarului pe anul 1903». Pe coperta din faţă stau tipărite următoarele: «Bucureşti, Grădina Cişmigiului». În treacăt fie zis, ce fel de gospodar e ăla care are domiciliul în Cişmigiu unde, pe vremea asta de iarnă, nici cu darea muştelor afară nu se poate îndeletnici, dar-mi-te cu alte treburi gospodăreşti?

Dar nu despre aceasta vrem să vorbim. Puţin ne împorţă dacă adresa «Calendarului Gospodarului» e în grădina Cişmigiu, sau aiurea. Ceea ce ni s'a părut mai interesant este un capitol intitulat «Ingrăşământul uman».

Iată ce am citit acolo:

«In China, în Belgia şi într'o parte a Franţei, se întrebunţează de agricultori şi zarzavagii escrementele umane pentru îngrăşatul pământului. Agricultorul cumpără de la oraşan conţinutul privăteii, pe care o goleşte chiar el, mai bine ca o maşină pneumatică. Ast-fel nimic nu se pierde în natură. Ceea ce am mîncat sub formă de carne piine, lapte, etc., iese sub formă de escremente şi apoi servă spre a îngrăşa pământul, care la rîndul lui ne va da în schimb ceva. Ast-fel escrementul, acest lucru despreţuit, care sub forma primitivă de hrană, a servit a ne nutri...»

Pardon, gospodarule. O fi ştiinţifică teoria d-tale, dar mai bine-o lăsaî încurcată şi nu ne-o mai spuneai. Auzi drăcia dracului că hrana e o formă primitivă a escrementului care ne nutreşte! Să fie la dumneata acolo.

Mai departe «Calendarul gospodarului» adaogă:

Escrementul săracului, care nu mănincă

1) Păsări de mare.

de cit piine cu ciapă saŭ castraveţi, nu va conţine de cit prea puţine elemente de fertilizat...»

O inegalitate şi injustiţie a condiţiunilor sociale! Care va să zică chiar... ăla e mahorcă la sărac, calitatea I la bogat şi Bectemis la Rockefeller! Mai ştii, poate că acel bectemis o fi avînd parfum de violete de Parma!

În sfîrşit, «Calendarul Gospodarului» face socoteala cit... d'ăla produce un om pe zi, cit azot şi acid fosforic conţine, care e valoarea lui, şi încheie:

«Dacă vom considera valoarea azotului a 1 fr. 50 kgr. avem deja suma de lei 7 banî 95 şi aceea a acidului fosforic a 0.50 kgr. încă 0.70 fr. saŭ în total 8 lei 65 banî, de om şi pe an, prin urmare pentru întreaga ţară, vî'o 44,000,000, ceea-ce este destul de frumos din partea unor despreţuite escremente.

Ura, vivat «Calendarul Gospodarului!» Descoperirea lui e pur şi simplu genială şi o supunem la aprecierea d-lui Costinescu, ministrul de finanţe.

Nu mai căuta, d-le Costinescu, soluţii pentru a scăpa ţara de criză. Soluţia e găsită:

Explorarea şi exploatarea subsolului... uman, punerea în valoare a bogăţiilor naţionale (44.000.000 lei anual) cari acum zac neîntrebuîţate în privăţi.

Jorj.

„ZEFLEMEUA“ ÎN PALATUL POŞTELOR

Conferinţa d-lui Chotescu. — Succes de-lirant. — Potop de telegrame, etc.

Toate ziarele umoristice din Brăila şi din străinătate au vorbit cu glas tare, înregistrînd în chenar de doliu, transferarea cu alaiu a faimosului electrician Chotescu, poet danubian, inginer de chiostecuri şi de păhăruţe cu rachiù natur. Unele au gratificat pe Chotescu cu diverse drăgălaşe epitețe ca, bețiv, grafoman, infumurat, don Juan de mahalale și alte diferite laude, cari au decis în sfîrşit pe ingrata direcţiune a poştelor să avanseze pe Chotescu la gradul de cantonier în serviciul stîlpilor și al telegrafiei cu alcool nerafinat, ultima genială descoperire a ilustrului inginer cu... 4 clase primare.

* * *

Am fost martor ocular și auditiv la conferința ținută de numitul în saloanele factorilor călări din palatul direcțiunii poștelor, așa că putem afirma cu mîna pe bobina lui Rumkorp, că ziarele de rîndul acesta au dat Cezarului ce e al Cezarului și lui Chotescu ce e al paharului, ca să zicem așa.

Deja cu cite-va ore înainte de începerea conferinței, vastele saloane ale palatului poștelor, începură a se umple de gloate de factori pedestri, călări și bicicliști, cu consoartele respective. Societatea ctreiumarilor cu muzică și drapel n'a întirziat a participa spre a face cinstea cu-

venită acestui genial conferențiar setos de... turburel... pardon, era să zic de... știință.

Observ în numeroasa asistență o seamă de conductorii de tramcare electrice și cîțiva vizitii, lacheii, guguştuçi și alte ştuçi sburătoare.

Oficiul telegrafic era reprezentat prin simpaticul odăiaş clasa XXIV, Filip francezul...

Se produce un sgomot în sală. Un puternic parfum de basamac rafinat exalîndu-se în aer, anunță sosirea conferențiarului... Dînsul se urcă la tribună în șuerăturile amabile ale asistenței asfixiate, îmbătate prin inducțiune, am putea zice...

«Doomnilooooor!

Conferențiarul e tare mirționat...

«Care va să zicăăăă.., io absolvent acceșit al 15 al facultăței primare din Galați, coleg a 15-20 de angineri de la Paris, ca...care azi sintără Directori de Poste prin țări săl... (aicî oratorul sughite puternic) ..batice. Io .. car va s' zic... (alt sughiț parfumat) ...că... care nu's ampioiant că ăia de la divizia tech... (alt sughiț) ...nică; io, io, io. (Aicî sala isbucni în aplause frenetice. Bravo! huuu...raa!) Oratorul din ce în ce mai transportat continuă:

«Doom (sughit) looor!

Telegrafia fără alcool este singura care poate schimba fața glo... (sughit) bului. Io știu că mai sintără niște ăia, cum să le zic... ventilatori... cum e colegul meu Marconi, dar io demniloor sint mai al dracului ca... ca iei!

Setos de.. (de tescovină! intrerupe un spectator) știință, am opservat că pămîntul se învîrtește împrejurul axei sale, după exp... (sughit) eriențele ce le-am făcut, cînd noaptea după două-sprece, mă agățam de feli (sughit) nările bolivardului.... Io, io, dom... (Ura, uuuu...raa! Aplausele nu mai conțenesc).

Oratorul e așa de emoționat în cit cade leșinat de pe tribună, sughițînd: «Io, io. Domnilor ca... care...»...

Animația e de nedescris. Oratorul e transportat pe mîini de cîțiva membrii ai societății antialcoolice, care se introduseră clandestin în sală. I se aplică lipitori storcîndu-i-se pe git zeamă de lămfe... Animația continuă pînă în momentul cînd scriu aceste rînduri.

Numeroase felicitări s'au primit în cursul reprezentației, grație conruperii cîtor-va funcționari putem publica cite-va din cele mai dihai:

Săru mîna domnule șef,

Mai rău să te văz și la mai mare!

A auzitără și nevastămea de coferința D-v. Vă felecețăm cu antepatie, Cocolana derectoare vine după dumneavoastră la București, zicea că o doare inima după mata... sireaca, s'o crezi, e fomee vādana și ea...

Al d-v. după considerație
Vlăduțu mami
faptore clasa 3-a

* * *

Iubite Coștică,

Viyat! viu cu Petreasca să te felicităm de succes. 'Mi-am dat dimisia, amorașule! Să te văz un Edinson, științificule! Mai lasă-te de băutura bibiloiule! Te mai ocupi cu limbile streine?

A ta Jusca la mort
Frusintca Alé-pasé-vra

Nota bine și apropo: Ce-ai făcut cu banii pentru medalia lu Marconi, inghițiți-ai nemestecat?

Maî bine mi-ai așeta mie o broșie.
* * * F. A.

Donle *) Chotescu,

Te regretăm din suflet. De ce nu vii să îți și la noi cite-o conferenție d'alea ca pe vremuri bune, îți staș șambrurile la despoziție. Te felicităm și... susține-ne anteturile. Primește o sticlă cu inimă de vin și alta cu frunte de țuică veche, ca cadou pentru că ne-ai dat luleaua prin cenușe cu conferența aia, fire-ai de ris, nu te mai lași de pozne.

Supuși circiumari și birtași prima:
Bolintineanu, Olteanu, Toti,
Dan, Pandrea, Găgiulescu,
Mielu-blind et compania.
* * * Brăi'a

Ștregarule,

Vino de ține una și la noi ca să mi poți plăti datoria, alt-fel te dau la Războiul.
Chinopse

In urma acestui formidabil succes se crede că Chotescu va fi trimis Director General în Peru

Vom mai vorbi.

Semper

DIN VIAȚA'MI DE CAZARMĂ

— Amintire tristă din tinerețe —

Purtat de valurile vieții, fusei aruncat tocmai cînd împlineam 18 ani, în pitorescul orașel Calined, la umbra uriașului Himalaia.

Străin și singur p'acolo, mă decisei să-mi fac stagiul militar.

Cu o plăcere nespūsă, dimineața porneam agale spre cazarmă, cînd soarele răsărea mîndru și cîntau păsărelele ascunse prin tufșuri.

Cazarma era așezată la marginea unei păduri, iar alături de ea se ridicau puternice și uriașe zidurile unui penitenciar militar.

Regulat, dimineața la orele zece, cînd se suna ruperea rîndurilor, scoboram treptele de marmoră și mă așezam pe o bancă, privind spre șoseaua din față. Știam că la acea oră trece spre oraș, cu pas grăbit și strîngăresc, frumoasa Ignis, fiica d-lui director al penitenciarului. Stam așa, neclintit, pînă la orele 11, ca s'o mai văd odată, la întoarcere, căci nu mă mai săturam privind'o: atît era de frumoasă! Păru-i blond cădea ca'n pulbere de aur pe umeri și pe spate, ochii ei albaștri și de o profunzime nebunească...

*) A nu se confunda cu d. Const. Cotescu, ofițier superior, fost diriginte la Brăila, despre care «Epoca» a scris un articol foarte elogios. E o simplă asemănare, nume. Nota red.

— Ce faci aici, Delahă? Nu te duci acasă?

Tresării. Era Locotenentul meu, Edgard Flum, înamorat de Ignis.

— S'rațiți, d-le Locotenent, mă duc, răspunsei eu în englezește, dar... e așa de frumos aici!

— Haide, cară-te, aici n'ai venit de frumusețe.

— Prea bine, plec, deși aceste poziții...

— Mai bine te-ai gândi la pozițiile cu arma. Hai, pleacă!

Mă depărtați, rîzînd, cu oare-care amărăciune în suflet, de această copilărească manifestare a gelosiei d-lui Flum.

Trist, m'apropiam de bariera orașului, cînd, la vr'o 20 pași înaintea mea, zăresc pe Ignis venind voioasă cu un pachetel în mîna și surizîndu-mi atît de mîngietor, că par'că toată lumea 'mî suridea.

Se oprește în loc.

— Cum te chiamă?, mă 'ntreabă ea aruncîndu-și capul pe spate și 'ntinzîndu-mi mîna.

— Delahă, de-abia îi șoptesc eu și zăpăcit îi acoper mîna cu sărutări și lacrimi.

Îmi întinse pachetelul și fugi.

'Mi'ndreptai privirile pe urma ei și zării pe locotenent. El o aștepta. Foarte reverențios se inclină 'ntr'un salut, întinzîndu-i un buchet cu violete de Parma.

Dar ea, ca nicî-odată, aplecă încet capul și trece înainte serioasă, neprimind buchetul.

Ajung acasă. Desfac pachetul. Era fotografia ei, pusă în ramă de aur incrustat cu patru rubine. De-desubt, un petec de hirtie roșie pe care scria:

«Tineret brunet,

Te iubesc. Seara, la pușcărie e pustiū, vino să stăm de vorbă. Suntem așa de aproape: de la cazarmă pîn'la pușcărie nu-i de cit un pas. Vi?

Ignis».

A doua zi, la cazarmă, d. locotenent dă ordin să mă pună 'n gardă la pușcărie.

— De sigur, îmi zisei în gînd, are intenția să mă umilească în fața ei!

* * *

Rezemat de gheretă, mă gîndeam la calea pe care am rătăcit atîta vreme și cite-va lacrimi mi-alunecară pe obraji. Cine-va mă bate ușor pe umăr. Mă 'ntorc. Era Ignis. Scap arma jos și m'arunc în brațele ei în hohote de plîns.

— O, par'că numai pentru tine măi trăesc!

— Ssst...

— Numai tu m'ai mîngiat, numai tu, tu, tu...

Niște pași, apăsați, se auziră în apropiere. Ignis îngheță de teamă și se strînsă la pieptul meu.

— Arma jos... ghereta goală... — murmură o voce bine cunoscută nouă, — părăsit postu mizerabilul...

Dumnezeule, era Locotenentul!

Dădui brînci drăgălașei Ignis spre camera ei, iar eu fusei pus în prevenție.

Peste 10 zile, tribunalul militar din Ca-

lined m'a condamnat la trei ani închisoare corecțională.

Intre baionete, ridicam treptele penitenciarului.

La intrare, Ignis, palidă și cu ochii umezi, sta rezemată de un perete. Îi arunca același petec de hirtie roșie, pe care îi scrisesem cite-va rînduri:

«Frumoasă Ignis,

Ți s'a 'mplinit vorba. Vai, cit de adevărat e că de la cazarmă pîn la pușcărie nu-i de cit un pas!

Adio, Delahă»

...Peste două zile Ignis s'a sinucis. După aceea, m'am sinucis și eu; apoi, muind condeiul în propriul meu sînge, am scris cu lacrimi de foc prezenta povestire.

Delahă.

„ZEFLEMEAUA“ IN PROVINCIE

Tirgoviște

O! Tu, Tirgoviște, care ai fost odinioară așa de vestită, care te bucuri și te mîndrești că pe pietrele tale ai călcat atîția eroi, tu cetatea poezilor și fabrica avocaților, care ești neîntrecută în monumente, nu mai pre jos ești și astăzi.

Chindia și ruinele palatului domnesc, mai anii trecuți închiriat bulgarilor bragaii pentru ghițărie, sunt probe evidente de ce-ai fost odinioară. Monastirea Dealului, azi azilul tuturor și descreeaților din țară, a daogă încă la mărirea ta, iar craniul lui Mihai-Viteazul, deși actualmente sec, e mai plin de cit al lui Vasile Mocanu și al lui Iordache Precupețu. Figurile ale mărețe ale bărbaiilor ca Jean viitor polițai, Ghiță Folcea, Vasile Mănoagă, Ghiță Basamac și Nae Turbatu liberali din tată 'n fiu, te vor ridica la demnitatea la care cu drept cuvînt aspiri. Și de ce nu? Ce oraș numără tineri ca Jenel Țipistu (Cărlanu), care ar sta o viață cu gura la cana și cu coatele pe mangal, Christache Manolescu, infatigabil dansator și tot-d'auna în curent cu moda, Țapu al mic al lui Popa Costache socialist înfocat ca și cravatele lui și mai democrat de cum îl arată barba, Mitică Cașmac, tînărul Mănoagă, Ștefan Turbatu, etc.

Unde se mai găsește un Alecu Bucșeneanu, rentier, un Fană, care a pus bazele poliției în Tirgoviște acest sat în care deși cu o mulțime de ciini, te plimbă fără baston, un nea Niță Mănescu? Unde? Dar un Radu Proprietarul și șeful Barometricei? Unde-s mititei măi renumiți ca la Piticus, prăjituri măi delicioase și măi proaspete ca la d-nu Grigore Marinidis (să nu cum-va să citiți Manuidis ci Marinidi) care drept recompensă pentru marea industrie ar trebui expulzat din Tirgoviște cu prăjituri cu tot?

Unde-i țuica măi bună și bețivi măi conștincioși ca la prefectură?

Gură de Tirgoviște.

Talentatul pictor Nicolae Vermont a deschis o expoziție în Pasagiul Romîn No. 31 (Calea Victoriei).

Expoziția va fi deschisă în toate zilele de la 9 — 12 dimineața și de la 2 — 7 seara.

DESFACEREA PRODUSELOR

DE PE PROPRIETĂȚILE

PRINCEPULUI B. ȘTIRBEY

BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, No. 121

Recomandă următoarele produse:

VINURI ALBE ȘI NEGRE

DIN VILE

B. ȘTIRBEY

DE LA DRĂGĂȘANI

FĂINA DE LUX

IN SACULEȚE DE 3 ȘI 5 Kgr.

FABRICAȚIUNE SPECIALĂ A MOREI DIN BUȚEA
din grânele de Moldova.

DELICIOASA ȘI AROMATICA

MIERE DIN STUPARIA BUȚEA

EXCELENTA BRÎNZA

„GUSTUL GERVAIS”

Din fabrica de brinzeturi din Buțea

PREȚUL CURENT SE TRIMITE LA CERERE

MEDALIA DE ARGINT

CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ

Produselor farmaceutice

ROMÂNE

LA EXPOZIȚIA DIN PARIS

1900

OVULE ȘI SUPOSITOARE

DE

GLICERINA OLIDIFICATĂ

(singurele aprobate de cons. sanitar superior)

FARMACIA

A. ALTA

FURNISORUL
Curței Princiare

STRADA BATIȘTE
BUCUREȘCI

INSTALAȚIUNE SPECIALA
PENTRU
OXIGEN

LABORATOR SPECIAL
PENTRU

— ANALISE DE URINA —

A apărut:

AHTURI ȘI OFURI

Poezii glumețe de

GEORGE RANETTI

cu o copertă ilustrată de N. Mantu și cu o prefață de Anton Bacalbașa. **Prețul 1.50 b.**
În București se găsește de vânzare la «L'Indépendance Roumaine», la librăriile Sococ, Alcalay și la autor.

A apărut și se vinde în toată țara cu prețul ridicol de **10 bani**, o ediție populară a faimosului volum

DE INIMA ALBASTRĂ

cuprinzând cele mai geniale poezii ale lui Dom Paladu, precedate de o prefață datorită eminentului critic român Tarascon.

D-nii depozitarii din provincie ai „Zeflemea” sunt rugați să comunice printr-o carte poștală câte volume doresc.

La administrația ziarului

„ZEFLEMEAUA”

se găsește de vânzare cu prețul de

4 LEI

colecția completă a primului an din «Zeflemeaua».

BUCUREȘCI, PIAȚA TEATRULUI

D'asupra Berăriei Cooperative

Unde se află? Unde? Unde?
Șampania ce atât ador,
Din casele cele vestite
Și care place tuturor?

Unde se află romuri fine
Și ceaiul Popoff renumit?
Și caramelle din Rusia,
Tot mărturi noi ce au sosit?

Unde găsești delicatose
Și pentru gustul cel mai fin?
Și unde pentru aperitive
Atâția oameni zilnic vin?

La magazinul Șerbănescu,
La magazinul ideal,
Ce vine 'n colț și chiar în fața
Teatrului Național.

DUPA TEATRU, DUPA OPERA, DUPA CONCERTE, TOATA LUMEA ÎȘI DA

„RENDEZ-VOUS”

LA

BERARIA

COOPERATIVA

— PIAȚA TEATRULUI —

Și cu drept cuvânt, căci: excelentele mâncări reci, Berea Oppler (Peș) de calitate superioară, Vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea preturilor și serviciilor acestei berării, împacă gusturile clientelei celei mai exigente.